

A scenic landscape photograph of a mountain valley. In the foreground, a calm lake reflects the surrounding greenery. The middle ground shows steep, forested mountainsides leading to a valley floor. In the background, jagged mountain peaks are partially obscured by mist and low-hanging clouds. The overall color palette is dominated by various shades of green and blue, creating a serene and atmospheric mood. The text 'Pilde și povești spirituale' is centered in the upper half of the image.

Pilde și povești
spirituale

Copyright:Florina Rosu

Publicat de: Pentru binele cetății

Conținut

Povestea inimii de Crăciun

Povestea peștișorului

Harta – poveste pentru mici și mari (I)

Harta – poveste pentru mici și mari (II)

Răsplata

Oglinda (I)

Oglinda (II)

Muntele – poveste banală

Floarea Elfilor

Legenda pârâului Rază-de-Soare

Pietrele (I)

Pietrele (II)

Pilda căutătorului de liniște

Pilda liliacului înflorit

Pilda călătorului în pustiu

Pilda veveriței

Pilda mărgelui – sau despre atașament

Povestea inimii de Crăciun

**A fost odată, demult, pe când se băteau munții în capete,
și pe când oamenii erau exact ca și acum, numai că altfel îmbrăcați,
a fost odată, zic, un om cu o inimă strălucitoare.**

**Pe atunci, inimile se puteau vedea, și cele strălucitoare erau
cele mai prețuite. Omul nostru zâmbea, se întrista, se revărsa,
și făcea toate lucrurile pe care le face un om cu o
inimă strălucitoare. Uneori, chiar suferea...și atunci,**

nu mai era atât de fericit că avea o așa inimă prețioasă!

**La un moment dat, a venit la el cineva,
care îl observa de multă vreme, și i-a spus:**

**- Omule, știi că ești mândru de inima ta strălucitoare, dar eu
îți pot oferi alte lucruri, mai prețioase.”**

**“Nu sunt mândru...uneori sufăr, și nu vreau asta!” “Atunci, eu am exact
ceea ce îți trebuie! Să știi că nu sunt singur, sunt mesagerul unui grup
important de oameni, care au obținut și ei acele lucruri, și nu mai
suferă nicicând.”**

“Și, care sunt aceste lucruri?”

**“Ele sunt: orgoliul, nepăsarea, puterea, dominația, bogăția, renumele.
Toate acestea te pot face fericit tot timpul vieții tale, și nu vei
mai gusta nici măcar o clipă de suferință. Tot ceea ce trebuie să faci,
este să ne dai în schimb inima ta strălucitoare.”**

**“Sună interesant...Dar, ce să faceți voi cu inima mea, dacă nu vă trebuie
inimi?”**

**El observase între timp că tovarășul lui de convorbire nu avea
nici un pic de strălucire, semn că inima lui fie lipsea, fie era
adânc îngropată.**

**“Desigur, nu ne trebuie, dar inimile noastre sunt puse la loc sigur.
Nu se știe niciodată când vom mai avea nevoie de ele.**

Să le arătăm celorlalți, să vadă că și noi avem inimi strălucitoare!”

**După ce s-a gândit un timp, omul nostru a acceptat. Nu era el chiar
sigur că făcuse bine, dar spera măcar să scape de suferință.**

Și, au trecut anii. El a căpătat tot ceea ce mesagerul îi promisese.

**Toate îi produceau bucurie, dar nu chiar bucurie...Mulțumire,
dar nu chiar mulțumire...Liniște, dar nu chiar liniște...**

Era așa, ca un fel de imitație a acestora, dar nimic pe deplin.

**Deși avea totul, îi dispăruse însușirea de a se bucura de
ceea ce avea. Și dorea mai mult, în speranța că se va putea
bucura vreodată cu adevărat. Și, tot nu se bucura!**

**Pe de altă parte, suferința nu îl părăsise cu totul. În unele
momente, simțea așa, ca un dor sfâșietor după ceva fără de nume.**

Nu era chiar suferință, dar totuși, o neîmplinire grozavă.

**Oricum, era ceva care îl incomoda, și despre care mesagerul
nu pomenise nimic. La un moment dat, s-a hotărât să ceară sfatul
unui Locuitor dintre lumi. Aceștia aparțineau lumii obișnuite,**

dar în clipe anumite puteau trece și în lumea Visului, sau a Oglinzilor. Oglinzile le arătau tot ceea ce era, va fi, sau ar fi putut să fie.

Și, Locuitorul nostru i-aspus omului așa:

“Omule, în urmă cu câțiva ani, tu ai făcut un târg. Ți-ai dat inima în schimbul unor lucruri care nu hrănesc. Știu, ți s-a spus că acelea ar fi fost cu adevărat importante! E doar o minciună, o iluzie cu ajutorul căreia ai fost prins în capcană. Deși ai avut împlinirea tuturor dorințelor, nimic nu a mai contat, pentru că nu mai puteai simți nimic. Mai mult, aceste dorințe împlinite ți-au atras o soartă grea, pentru că, în goana după ele, ai rănit unii oameni care aveau inimi. Pentru toate aceste lucruri, Stăpânii Destinelor au hotărât să te lase să lupți singur cu propria-ți soartă, până ce...vei face, în sfârșit, o alegere corectă! Până ce vei hotărâ să îți recapeți inima. Dar, acest lucru nu va fi ușor. Inima ta se află ferecată într-un coșciug de sticlă, în vârful unui munte înalt. Va trebui să străbați singur distanța până acolo, să lupți cu stâncile, cu vântul, și cu zăpezile. Și, dacă vei ajunge acolo de Crăciun, coșciugul se va desfereca singur, și îți vei putea recăpăta inima.”

“Dar...altă cale nu există? Cum ar fi, să mă ajute cineva, cu o inimă caldă și strălucitoare, cum a fost și a mea! Să mă încălzească pe drumul lung...”

“Se poate și asta, dacă vei reuși să găsești omul dispus să își împartă inima cu tine. Dar, gândește-te că oamenii cu inimi calde și strălucitoare, așa cum ai fost și tu, îngheață la apropierea unui om fără inimă. Foarte puțini ar fi dornici să își lege calea de un om înghețat, care nu se bucură de nimic, atunci când ei sunt plini de căldură. Și dacă totuși vei găsi, să nu aștepti totul de la omul acela! Greul va trebui să îl duci tu, el va fi doar un ajutor.”

Omul nostru i-a mulțumit, și a plecat îngândurat. Nu își închipuise că va fi atât de dificil să își recapete inima! Aproape că îi venea să renunțe... Era atât de ușor să se lase în voia valului, și să trăiască la fel ca până atunci! Dar, gândul că va fi lăsat singur în fața sortii sale îl înspăimânta. Știa că, în drumul său, rănise unii oameni cu inimi calde care se aflaseră acolo unde nu trebuia, ba chiar, unii încercaseră să îl ajute. Deși nu le putea simți durerea, presimțea totuși că făcuse unele lucruri rele. Își amintea din vremea când avea și el o inimă... În cele din urmă, porni la drumul cel greu! Stâncile îi răniră mâinile

și picioarele, vântul îi scrijeli pielea, zăpada și gerul îi înghețară sângele. Abia mișcând, pe jumătate mort, ajunse lângă coșciug. Inima lui strălucea minunat prin sticlă. O privea, de parcă nu ar fi fost a lui. Era prea frumoasă...Deodată, cerurile se deschiseră, și se auzi un cor de îngeri. O stea străluci deasupra muntelui mai puternic decât toate celalalte. Și atunci, el știu că era Crăciunul, nașterea Pruncului Sfânt. Cu mâini tremurătoare, apucă încuietorea, care plesni dintr-o dată. Sicriul se deschise, și el își luă inima în mâini. Îl cuprinse o căldură blândă, care de la mâini, iradie în tot trupul. Gerul, zăpada, rănilor urcușului, fură uitate! Cu grijă, își puse inima la loc în piept. Și atunci, izbucni în lacrimi de fericire! Își dădu seama cât de dor îi fusese de ea, de senzațiile minunate, chiar și de suferință! Simți din nou bucuria, pe care o uitase demult.

După ce se odihni puțin, hotărâ să coboare. Și, când se întoarse ca să înceapă coborâșul...văzu un lucru minunat! De-a lungul drumului său, ieșind din spatele stâncilor și al copacilor bătrâni, se aflau mulți oameni, cu inimi la fel de strălucitoare ca a lui. Erau acolo și acei pe care îi rănisese, și alții, pe care nu îi știa, dar simțea, cumva, că îi cunoștea altfel. Ei merseseră tot timpul alături de el, gata să îl susțină dacă ar fi căzut, sau s-ar fi rănit prea grav. Dar el nu îi putuse vedea în ceața muntelui, neavând inima strălucitoare la el. Acum, se puteau vedea cu toții, și simțeau ce era în inimile tuturor.

Plin de fericire, și de o liniște blândă, coborâ alături de ei până la casa lui. Înțelese că nu fusese niciodată singur, dar că, pentru a simți asta, trebuia să ai o inimă.

„Și ce ar folosi unui om să câștige lumea toată, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” – Matei 16:26

Povestea peștișorului

A fost odată un mic peștișor, care trăia într-un ocean adânc și frumos. Toată ziua se juca laolaltă cu frații și surorile lui, ascunzându-se printre corali, și prinzându-se în dansuri minunate. Avea la dispoziție întreg

oceanul, cu florile din adânc, scoici și meduze. Deși el nu-și dădea seama, se putea spune că era fericit – un gen de fericire atât de încorporată în natura sa, încât aproape nici n-o conștientiza.

La un moment dat, i se păru că vede ceva strălucind pe fundul mării, dar nu era sigur ce putea fi. Putea fi o steluță-de-mare, dar și o scoică cu perlă... Locul era destul de primejdios, dar peștișorul nostru nu se lăsa cu una, cu două! Pe cât era de mic, pe atât de curajos! A început să coboare, în ciuda avertismentelor fraților săi, și chiar a câtorva minunați delfini. În cele din urmă, a ajuns acolo, deși nu se simțea chiar la largul său. Îi lipsea lumina de mai sus, care arăta toate lucrurile în adevărul lor!

A găsit, într-adevăr, o frumoasă scoică cu perlă, dar perla era încă în lucru. Jumătate din ea, era încă nisip...Ce să facă? Să ia scoica, să o ducă spre lumină? Să aștepte până ce perla s-ar fi desăvârșit? Sau, să și-o însușească așa cum era?

“Ca să înțelegi ce trebuie să faci, încearcă toate soluțiile la care te-ai gândit”, spuse, la urechea lui, Meduza Înțeleaptă. Am uitat să spun, că fiecare viețuitoare a mării aveau drept călăuză o Meduză Înțeleaptă, numai că nu toate puteau vorbi cu ea. *“Dacă nu ai putut urma sfaturile celorlalți, și rămâne acolo sus, atunci trebuie ca acest drum al tău să aibă un sens.”*

Peștișorul mulțumi, și încercă, pentru început, să urce scoica spre lumină. Însă, era nespun de greu! Era înțepenită în nisip, parcă de veacuri! Și în plus, parcă ea nici nu-și dorea foarte tare lucrul ăsta! Uneori, peștișorului i se părea că scoica râdea de el!

Totuși, cu chiu, cu vai, a urcat-o câțiva pași. Apoi, a obosit! Chiar s-a și supărat puțin.

“Eu mă chinui atât, și nu cer nimic pentru mine, și nu am chiar nici o mulțumire! Meduză dragă, a spus el, eu nu mai vreau deloc scoica! A fost, într-adevăr, o greșeală că am coborât până aici!”

“Nțț, nu ăsta e răspunsul!” a zâmbit a râde Meduza. *“Dacă ai început ceva, trebuie să mergi până la capăt! Poate, însă, ar trebui să aplici a doua soluție.”*

Zis și făcut. Peștișorul s-a pornit pe așteptat. În locul unde se aflau, tot nu pătrundea destulă lumină ca să-și dea seama cât de mare crescuse perla. Totuși, i s-a părut că mai crescuse...Dar, se mai petrecea și altceva, curios: perla se acoperea cu un fel de membrană urâtă, care îi oprea

strălucirea. Se întuneca. Abia atunci băgă de seamă că pe acolo mișunau tot felul de vietăți mici, un fel de plancton, care se depunea pe suprafața perlei, separând-o de realitate.

Uluit și îngrozit, peștișorul a încercat să miște din nou scoica. *“Nu cumva am așteptat prea mult?”* se întrebă el. Însă, spre surpriza lui, scoica îi alunecă printre aripioare, ba chiar îl și răni cu marginile ascuțite, de îi dădu sângele! Peștișorului i se păru că aude planctonul șuierând răutăcios.

“Gata, Meduzo, mi-a ajuns! Uite în ce hal arăt! Uite! Sunt murdar, și plin de sânge! Și am pierdut atâta timp din mica mea viață...”

” Atunci când începi un drum, niciodată nu știi pe unde te va duce el.”

răspunse Meduza. *“Chiar dacă îi știi ținta! Stai puțin, odihnește-te, și încearcă din nou. Cred că acum ai înțeles, că scoica are nevoie de acest lucru mai mult decât tine.”*

“Dar, scoica nici măcar nu realizează de ce fac eu lucrul acesta! Și, nu mai am putere!”

Atunci, Meduza îl atinse ușor cu o tentaculă, și rănilor începură să i se vindece.

“Încearcă din nou!” mai spuse ea. Și, peștișorul încercă... Încet, planctonul începu să se desprindă. Perla strălucea din nou! După un timp, peștișorul simți că ar fi putut să o ia, că scoica ar fi voit. Dar, nu știa de ce, nu putu face lucrul acesta!

“M-a rănit, am întâmpinat atâtea greutăți, oricine ar spune, poate, că am dreptul acesta. Dar eu un pot să o fac! Am promis că o voi duce la lumină. Poate că acolo, își va hotărâ altfel soarta.”

Acest moment de ezitare a fost fatal. Un curent venit din senin îi smulse scoica dintre aripioare, și el n-o mai văzu. Peștișorul fu pe rând indignat, furios, trist, exasperat, îndurerat. Apoi, nu mai simți nimic...Se lăsă în voia curentului. Fu întors și răsucit în toate părțile.

În cele din urmă, se trezi sus, lângă prietenii lui, din nou în lumină. Însă, acum crescuse, și era acoperit de cicatrici. În unele locuri, mai erau încă și răni care mai sângerau.

“Nu trebuie să renunți niciodată” îi spuse Meduza. *“Uneori, noi nu vedem rezultatele faptelor noastre, dar ele există. Și, odată, le vom vedea din nou!”*

“Știi că ai dreptate, Meduză dragă! Acum, chiar pot simți ce se întâmplă cu scoica. Știi că e posibil ca un curent să o aducă din nou aici. Însă, eu chiar nu mai pot, și nu mai vreau, să aștept! La urma-

urmei, sunt doar un peștișor cu o viață de peștișor, care nici nu a apucat să se bucure la fel ca prietenii lui. De fapt, cred că a și uitat să se bucure...”

Și, peștișorul își urmă viața alături de prietenii săi. Uneori, în joaca sa, mai atingea câte o veche cicatrice, care începea din nou să sângereze. Însă, rănilor se vindecau mai repede acum...Și, veni timpul când văzu alte scoici cu perle, mai aproape de lumină. Se bucură, fiindcă își spunea că acestea, fiind mai strălucitoare, și cu margini mai blânde, vor fi fiind mai bune tovarășe de joacă. Un timp, așa i se păru...Apoi, văzu că și acestea alunecau, și se lăsau duse de curenți. Deosebirea dintre ele și prima scoică nu era chiar atât de mare!

“Ești pe cale să faci aceeași greșeală, îi spuse Meduza.” “Și, care ar fi aceea?”

“Te amesteci în curent. Credeam că acum ai înțeles soluția corectă.”

Da, peștișorul înțeleșese...Soluția era să înoate în sus, spre lumină! Asta nu însemna că nu s-ar mai fi jucat. Dar, niciodată în curent!

Și scoicile? veți întreba. Ele trebuie neapărat părăsite? Nu, trebuie doar să învețe să înoate și ele în sus ! Nici perlele, oricât de strălucitoare, nu cresc bine în curent.

Harta – poveste pentru mici și mari

A fost odată un om bun și cinstit, dar tare sărac. Singurele lui averi erau sănătatea și bunul nume, dar traiul îi era anevoios.

Odată, trecând el prin pădure, după ce strânsese niște lemne, auzi niște scâncete ciudate venind dintr-o tufă. Curios, se duse să vadă ce se întâmpla. Văzu un omuleț caraghios, mic de-i ajungea doar până la glezne, cu un fes ascuțit și ghetuțe lucitoare, prins într-o capcană de iepuri. Încerca să își scoată piciorușul, dar capcana era prea strânsă, și îl mai și rănise, încât prin pantalonașii de catifea apăruseră câteva picături de sânge. Când îl văzu, prima dată se strâmbă la el, apoi se așeză la pământ și îi vorbi cu glas subțire:

- Omule, dacă tu ai pus capcana, rogu-te dă-mi drumul, și îți voi dăruia o mare comoară!

Omul începu să zâmbească. Înțelese cine era omulețul: era un spiriduș pe care îl știa locuitorii ținutului tocmai din bătrâni. Pare-se că era un

spiriduș cam împiedicat, pentru că, din când în când, mai cădea în capcanele puse de vânători pentru lighioane.

De câte ori trecea cineva pe acolo, se ruga să fie eliberat, cu cerul și pământul, promițând mari comori. Însă acestea se prefăceau totdeauna în pulbere în ziua următoare.

- Nu-i nevoie de asta, jupâne spiriduș, răspunse el. Cum am trăit sărac până acum, o pot face și de acum încolo! Însă pe tine te-oi elibera, că nu strică nicicând o faptă bună.

Zicând acestea, merse și slăbi capcana cu ajutorul cuțitului de tăiat crengi, apoi îi scoase cu grijă piciorușul, și se uită la rana lui.

- E doar o zgârietură, spuse el. În câteva zile îți trece!

Culese cu grijă o frunză de brustur, o spălă nițel cu apă din plosca de la șold, apoi o înmuie între degete, până ce îi dădu seva, și o legă în jurul rănii cu propria sa batistă.

- Iaca, acum poți să mergi! Dar fii cu băgare de seamă la capcane de acum încolo!

Spiridușul se uită la el încruntat, se scărpină în cap, apoi spuse:

- Pentru fapta ta, meriți o comoară adevărată! Cred că ai auzit că noi, spiridușii, un putem dărui decât comori vrăjite, care dispar a doua zi. Însă eu vreau totuși a-ți dărui ceva cu adevărat prețios. Din moși-strămoși, noi avem moștenire o hartă a unei comori adevărate, dar care nouă nu ne poate fi de folos. O păstrăm pentru acela care ar dovedi că o merită. Până acum, nimeni nu s-a învrednicit! Eu voi vorbi cu regele nostru, și îi voi cere să ți-o dăruiască ție. Dacă măria-sa va fi de acord, mâine dimineață vei găsi harta la căpătâiul patului. Noi nu știm a o dezlega, pentru că e cam încurcată. Știm doar că acea comoară e însemnată cu o cruce.

Îți zic acestea, pentru că tare aș vrea să ai tu harta, și ceva îmi spune că regele nostru ți-o va da.

- Mulțumesc pentru bunăvoință, jupâne spiriduș, dar...

Până să își termine el însă vorba, spiridușul dispăruse. Zâmbind, ridică din umeri și își urmă drumul. Putea fi adevărat, putea și să nu fie!

Nimeni nu mai auzise povestea aceea până atunci. Tocmai de aceea, se gândi să nu își pună prea mari nădejdi. Oamenii săraci, atunci când nutresc visuri imposibile, se simt de două ori mai săraci!

Ajuns acasă, mâncă câteva firimituri de pâine cu brânză, și se culcă, așa cum făcea de obicei.

La sculare, când se întinse de-i trozniră oasele, dădu cu mâinile peste

ceva, ca o coală de hârtie, care căzu de la căpătâiul patului său. Uluit, cu inima la gât, văzu o minunăție de hartă, desenată pe un fel de pergament, cu tot soiul de înflorituri și încrucișări de drumuri. Cu adevărat, era tare încurcată! Într-un colț, era desenată o cruce mare, deasupra unei movile. Rămase ore în șir uitându-se la ea, cercetând fiecare punct, și fiecare linie. Uneori, i se părea că vede un înțeles în încâlceală, dar el dispărea deîndată ce se uita mai bine.

Locurile nu erau înseamnite cu nume, ca pe o hartă obișnuită, ci cu litere. De mic, avusese norocul de a urma câteva clase la școala din sat, așa încât știa măcar literele.

Dar harta era ciudată rău, pentru că începea cu "A", trecea prin toate literele posibile, și se oprea la "Z". Ca și cum acel ce ar fi făcut harta, ar fi știut bine locurile, și le notase în ordinea în care trebuia trecut prin ele, până a ajunge în punctul final. Dar, pentru cine nu le știa la fel de bine, totul părea doar o glumă proastă!

În cele din urmă, își zise că, fie totul fusese o mare păcăleală, așa cum obișnuiau spiridușii, fie (și el înclina mai mult spre partea aceasta), spiridușul pe care-l ajutase avusese o intenție bună, dar harta era oricum înșelătoare, și nu ducea la nici o comoară. Chiar el spusese că nici ei nu știau a o descifra!

Veni iar noaptea, și el se culcă având în gând harta năucitoare. Și să vrea, și nu se mai putuse gândi la altceva! Și, avu un vis ciudat, dar atât de real, încât atunci când se trezi, nu mai fu deloc sigur dacă fusese doar vis, sau realitate.

Se făcea că în coliba lui intrase un bătrân cu fața luminoasă, și părul alb ca neaua. Purta o robă tot de culoare albă, și în jurul lui, coliba era luminată ca ziua.

- Eu sunt acel care te ocrotește din Tărâmul de Sus, spuse el. Am venit să îți vorbesc, întrucât se pare că ai ajuns într-un punct de cotitură al vieții tale, deși încă nu îți dai seama. Pentru că ești un om bun, și ai trăit întotdeauna în cumpătare și omenie, mi s-a îngăduit să vin la tine. Însă, nu pot sta prea mult !

Știi că te frământă harta spiridușilor. Te întrebi dacă este adevărată. Este adevărată, însă într-un fel pe care nimeni nu îl poate înțelege fără sfatul cuiva din Tărâmul nostru. Nici măcar spiridușii! Ei au fost meniți a fi doar păstrători.

Te întrebi de unde trebuie să pornești. Păi, ai putea-o face chiar de aici! Pragul casei tale reprezintă pentru tine litera "A". Apoi, pentru a ajunge

la “B”, trebuie să te hotărăști ce direcție vrei să urmezi.

- Dar, mărite sfătuitor, îndrăzni omul cu glas pierit, cum voi găsi comoara, dacă eu aleg direcția?

- Tocmai asta e taina, zâmbi bătrânul. Această hartă are înțelesul pe care tu vrei să i-l dai. Însă, asta nu înseamnă că nu există un înțeles statornic! De exemplu, să zicem că ai hotărâ să mergi la oraș, să înveți un meșteșug, și apoi să îți câștigi existența cu el. Acesta ar fi “B”-ul, poate chiar și “C”-ul. Mulți oameni se opresc aici. Însă, dacă tu dorești comoara de la capătul drumului, trebuie să mergi mai mult, să înveți mai mult, și să aduci și alți oameni pe acest drum. Ai putea deschide tu însuși un atelier, să angajezi alți oameni, să te ocupi de ei, și să îi înveți ce ai învățat și tu. Așa, poți ajunge chiar pe la mijlocul alfabetului, fiecare literă reprezentând câte o realizare de-a ta. Mai departe, ai putea să îți întinzi afacerea și în alte orașe, chiar în alte țări, învățându-i și ocupându-te de bunăstarea cât mai multor oameni. În același timp, va crește și bunăstarea ta, apropiindu-te de comoară.

Pe măsură ce bătrânul vorbea, și omul se uita pe hartă, liniile păreau mai clare. Nu mai semăna acum deloc a încâlceală fără sens! Ba chiar, i se părea că vede un drum clar de tot.

Totuși, mai observă un lucru ciudat. Cel mai clar vedea porțiunea de hartă pe care își concentra privirea, restul reintrând în încâlceală. Ba chiar, și literele păreau că își schimbau locul! Dacă, de exemplu, se uita mai mult la o porțiune, literele păreau să se înșire exact pe acolo. Dacă, însă, își muta privirea, și fixa altă porțiune, literele păreau să se mute și ele.

- Ți-am zis că tu construiești sensul hărții, zâmbi bătrânul. Eu ți-am indicat doar o cale, și atunci acea porțiune de hartă s-a luminat. Însă, există nenumărate căi! Pe care, la fel, le poți construi tu.

Abia atunci, omul mai observa un lucru ciudat la hartă. Pe marginea ei, mai erau notate niște cruciulițe mici, cu mult mai mici decât aceea mare din capăt. Și totuși, păreau atât de accesibile, și drumul spre ele atât de simplu, spre deosebire de drumul spre crucea cea mare!

- Ce sunt aceste cruciulițe mici, domnia-ta? Poate, alte comori mai mici? Și, cum de nu le-am văzut până acum?

- Pentru că nu căutai să le vezi, zâmbi iar bătrânul. Ai vrut să dobândești o comoară adevărată, pe care să o poți pipăi, și care să îți asigure bunăstarea până la sfârșitul vieții. Atunci, asta reprezintă pentru tine crucea cea mare! Și, toate drumurile pe care le-ai putea găsi, duc doar la

ea.

Cruciulițele mici, însă, sunt alte feluri de comori, pe care tu nu le vezi la fel de importante. De aceea, nici nu le-ai văzut de la început! Ele nu se pot pipăi, nici cântări, însă sunt la fel de prețioase, în felul lor.

Omul începu să se gândească ce comori ar putea fi acelea, când își aminti brusc cum îl striga mama lui când era mic: “comoara mea”. Simți un nod în gât, înțelegând că dragostea mamei fusese o comoară neprețuită. Și, ca ea, mai erau și alte comori...

- Și, nu aș putea să le obțin și pe acelea, și pe cea mare? întrebă el.

- E mai greu așa! Nu oricui îi este îngăduit asta, și nu oricine poate să străbată toate drumurile odată. Însă, ai putea face altceva!

Omul deveni foarte atent, înțelegând că era vorba de o soluție de cea mai mare importanță.

- Ai putea să găsești un drum care să te aducă măcar până la jumătatea alfabetului, însă trecând și pe la cruciulițele mici. Va fi destul de obositor, oricum, pentru că efortul va fi la fel de mare ca și atunci când ai parcurge drumul până la crucea cea mare. Însă, ai putea avea astfel parte și de cruciulițe, și de bunăstarea corespunzând unei jumătăți de hartă.

Dacă, bineînțeles, alegi asta! Dacă vrei crucea cea mare, acum știi care e drumul până acolo.

Omul rămase mult timp tăcut, neștiind ce să îi răspundă.

- Acum, că știi ceea ce ai nevoie să știi despre hartă, rolul meu s-a încheiat! mai spuse bătrânul. Alegerile îți aparțin. Noi te-am ajutat atât cât ne-a fost îngăduit. E timpul să plec, acum!

Își puse mâna pe capul lui, într-un gest de binecuvântare, apoi dispăru, și camera se întunecă la loc.

Când se trezi, omul nu mai știa dacă fusese vis, sau aievea. Însă, știa altceva, mai important. Mulțumi în gând binefăcătorilor săi, apoi păși peste pragul casei. Deja trecuse de “A”.

Mai departe, totul urma să curgă firesc, acum, când știa. Nu va fi fiind ușor, însă ce lucru cu adevărat important este?

Răsplata

Săpând odată pe munte după rădăcini, un om a găsit o piatră frumoasă și

lucitoare.

Deși nu era cunoscător, s-a gândit totuși că s-ar putea să fie prețioasă. A doua zi, a mers cu ea la un bijutier, ca să i-o prețuiască. Și așa, a aflat că piatra era chiar valoroasă.

Bucuria i-a fost însă de scurtă durată, pentru că, foarte curând, a aflat despre piatră stăpânul pământului unde săpase. Acesta era un boier destul de darnic, care îngăduia oamenilor să caute ciuperci și rădăcini pe pământurile sale, cu condiția să nu aducă stricăciuni. Oricât de darnic însă, piatra era totuși altceva decât o rădăcină! Omul nostru a înțeles că trebuia să o înapoieze.

Între timp, bijutierul o șlefuisse puțin, și acum strălucea foarte frumos, mai mare dragul!

Însă, omul fiind cinstit din fire, a mers cu ea la boier.

- Pentru că ai fost cinstit cu mine, și pentru că te știu om de treabă, voi face și eu ceva pentru tine, a spus boierul. Voi tăia o mică bucată din piatră, ca să o ai numai pentru tine.

Țăranul s-a gândit îndelung. Desigur, era o mare tentație să aibă și el o mică bucată din piatră! Și în plus, și-ar fi schimbat puțin și starea. Însă, privind piatra cu atenție, și văzând ce frumos strălucea, și-a dat seama că, neîntreagă, n-ar mai fi fost la fel de frumoasă. Iar bucățica lui ar fi fost atât de mică, încât n-ar fi semănat mai deloc cu piatra inițială! Dacă ar fi vândut-o, banii de pe ea s-ar fi dus repede. Dacă ar fi păstrat-o, nu i-ar fi produs decât o palidă bucurie. Așa încât, răspunsul său a fost altul decât acela la care se aștepta boierul.

- Mulțumesc, domnia-ta, pentru bunătate și încredere! Însă, cred că ar fi păcat să stricăm o piatră așa frumoasă, și nici mie treaba asta nu mi-ar aduce o bucurie pera mare. Mai bine o lași așa, și o pui într-un loc unde să o putem vedea cu toții. Când voi trece pe acolo, mă voi bucura de fiecare dată de strălucirea pietrei întregi.

Boierul se minună de gândul țăranului, însă îi îndeplini dorința. Montă piatra într-un frumos aranjament sculptural, chiar deasupra porții conacului său.

Uneori, soluțiile cele mai ilogice sunt cele mai înțelepte. Sau, altfel spus, nu toate soluțiile logice sunt și înțelepte.

Oglinda (I)

Se spune că odată, demult, tare demult, într-o țară îndepărtată, trăia un rege bătrân, și destul de înțelept. În cursul vieții sale, strânsese multe comori, și își hrănise mintea cu multe cuvinte de înțelepciune. Un singur lucru îi mai lipsea, ca să fie pe deplin fericit: auzise că undeva, într-un regat îndepărtat, se afla o oglindă magică, care i-ar fi dăruit posesorului său frumusețe și tinerețe reînnoită, ori de câte ori s-ar fi uitat în ea. Mai mult, oglinda ar fi avut capacitatea de a reînnoi și sufletele obosite și mult încercate.

În cursul vieții, încercase multe oglinzi, în speranța că o va găsi pe aceea. Totuși, nici una, oricât de frumoasă, nu dovedise a avea aceste calități. Până într-o zi când, la poarta palatului bătu un drumeț prăfuit, care ceru să fie dus la rege, spunând că el știa drumul spre țara oglinzii. După ce la început își bătură joc de el, soldații îi făcură, până la urmă, hatârul.

- Cine ești și de unde vii? îl întrebă regele.

- Numele sub care trebuie să mă cunoască măria-ta este Călăuza. Nu am alt nume. Și, vin din Tărâmul de Dincolo, unde s-a auzit de dorința măriei-tale.

- Ce dovadă aduci, ca să te pot crede?

- Nu aduc dovezi! Mă poți crede, sau nu! Dacă nu mă crezi, poți să îmi dai drumul să plec, dar dacă mă crezi, te voi conduce în țara oglinzii.

Regele se gândi un timp. La urma-urmei, dacă îl credea, mai avea o șansă...oricât de firavă, de a găsi ceea ce își dorea! Dacă nu îl credea, nu risca, dar nici nu câștiga nimic.

- Bine, fie, voi pregăti suita, ca să mergem în acea țară! Dar, vai de capul tău dacă ne conduci greșit!

- Nu, măria-ta, dorința este doar a măriei-tale, așa că vom pleca doar noi doi! Aceasta e condiția pusă de stăpânii mei! Poți lăsa regatul în grija sfetnicilor credincioși până ce te vei întoarce.

Regele iar se gândi. Toată povestea semăna a nebunie! Nici un om cu scaun la cap nu i-ar fi pus o asemenea condiție! Însă, tocmai acest lucru, în mod ciudat, îi dădea speranțe că omul acela (dacă era om, într-adevăr) știa ce făcea.

Când se auzi vestea plecării regelui împreună cu acel om ciudat, toți își spuseră că regele a înnebunit, și că oricum, nu se va mai întoarce viu.

Însă nici rugămintele, nici apelurile la înțelepciune, nu îl putură clinti pe

rege din hotărârea sa. Astfel că, într-o bună zi, cei doi drumeți, îmbrăcați în haine modeste (după sfatul Călăuzei), părăsiră palatul, pornind într-o lungă călătorie.

Înfruntară frig și foame, secetă, și ploaie, și zăpadă. La un moment dat, regele se îmbolnăvi, și crezu că își va găsi sfârșitul pe meleaguri străine. Însă, Călăuza își puse mâinile pe capul și pieptul său, și el se înzdrăveni îndeajuns încât să poată porni mai departe.

Întâlniră în drumul lor tot soiul de oameni. Unii, bogați, le aruncau în treacăt câțiva bănuți, sau nici măcar atât, trecând în goana cailor fără să îi bage în seamă. Alții, mai săraci, găseau totuși o bucățică de pâine și un colț de așternut și pentru doi drumeți flămânzi și osteniți. La un moment dat, găsiră un om atât de sărac, încât nu avea nici haină pe el, ci doar niște zdrențe, zăcând aproape mort de foame pe marginea drumului. Fu rândul lor să împartă cu el mica lor rație, căpătată prin bunătatea unor târgoveți.

Apoi, regele, mișcat, își luă de pe umeri pelerina zdrențuită și îl înveli pe străin.

- Nu știam că există atâta sărăcie și nefericire în lume! murmură regele, când porniră mai departe. Și, atât de mulți bogați care nu se îngrijesc decât de propriul lor bine!

- Orice călătorie, pe lângă scopul ei, are și prilejuri de a învăța alte lucruri, răspunse Călăuza. Chiar dacă suntem bătrâni, sau credem asta despre noi, întotdeauna mai rămân lucruri de învățat.

Și, veni și clipa când zăriră palatul ce adăpostea oglinda! Era un palat frumos și maiestuos, ca și al său, gândi regele.

- Vom aștepta noaptea, ca să ne putem strecura nebăgați în seamă, spuse Călăuza.

Oglinda se află într-o aripă părăsită a palatului, unde nu mai intră nimeni, dar nu e bine să fim văzuți intrând pe poartă, și iscodiți. Te voi duce pe o ușă secretă, care dă în grădină.

- Bine, dar cum de o oglindă atât de valoroasă se află într-o aripă părăsită? Nu era firesc să fie ținută la mare cinste, poate chiar în sala tronului?

- Cei de aici nu mai cunosc valoarea ei. E o taină din strămoși, care s-a pierdut. Tocmai de aceea, o vom putea lua!

Zis și făcut! Noaptea, cei doi călători se strecurară în aripa cu pricina, și Călăuza îl conduse pe rege prin câteva camere pline de praf și de

păianjeni, până ce ajunseră într-un salon ceva mai spațios, unde zăriră o lucire. Oglinda reflecta o rază de lună ce pătrundea printr-o crăpătură în perete.

- Ia-o repede, măria-ta, și ascunde-o sub haină! șopti el. Și apoi, să plecăm!

Zis și făcut! Cei doi drumeți părăsiră palatul cu prețiosul obiect. Regele nu o simțea deloc grea, deși îi era puțin incomod să o țină mereu sub pulpana hainei, ca să nu fie văzută.

Însă, atunci când urmărești un scop mult râvnit, greutățile nu mai apar drept greutăți, și multe lucruri pe care mai înainte le-ai fi considerat improbabile, apar drept posibile, și chiar de dorit.

Oglinda (II)

Desigur că, de îndată ce se făcu ziuă, regele dori să își privească chipul în oglindă. Doar făcuse atâta drum pentru ea! Totuși, Călăuza îl sfătui altfel: - Nu ar fi bine să faci asta acum, măria-ta! O călătorie trebuie să aibă un început, și un sfârșit! Iar scopul ei trebuie îndeplinit numai la sfârșit, astfel ca toate lucrurile să își găsească un rost. Și apoi, la lumina zilei, efectul va fi cu mult mai mic! Ai așteptat atât, mai ai doar puțin, până ce vei ajunge înapoi la palat!

Regele bombani, dar până la urmă, acceptă. Doar se încredințase în mâinile Călăuzei!

Trecură din nou prin frig, ploaie, și zăpadă. Regele proteja oglinda cu hainele, și cu trupul său, pentru a nu fi atinsă prea tare de arșiță, sau de îngheț, și a nu se sfărâma.

În cele din urmă, după o călătorie grea, ajunseră aproape de palat, pe malul unui râu, unde făcură un ultim popas, pentru că regele era foarte obosit. Călăuza merse să mai caute ceva de mâncare (tocmai li se terminaseră merindele și erau flămânzi), iar regele rămase singur un timp.

Era atât de aproape de sfârșitul călătoriei...iar gândul la oglindă nu-i da pace! "La urma-urmei, aproape am ajuns", își spuse el. "Cred că merit să mă uit în oglindă!" Zis și făcut!

Scoase cu emoție oglinda de sub pulpana hainei, și o privi...

O privi o dată, de două ori, apoi, extrem de dezamăgit, începu să o scuture, crezând că va declanșa astfel vraja. În cele din urmă, o aruncă cât colo, obosit și furios.

Oglinda arăta ca o oglindă banală, așa cum se puteau vedea prin toate casele. În schimb, timpul și lipsa de îngrijire îi alungaseră luciul, încât acum arăta mai mult fumurie, și plină de mici crăpături. Doar rama, cândva măiestrit lucrată (dar acum spartă și înnegrită și ea), dovedea că oglinda fusese cândva de soi.

Când veni Călăuza, regele izbucni:

- De ce ți-ai bătut joc de mine în felul acesta, Călăuză? Pentru ce am înfruntat eu vânt, și ploii, și sărăcie, și cândva, era să îmi pierd chiar și viața, bolnav? Pentru ce am avut eu atâta grijă de această oglindă, ca de cea mai de preț comoară, ocrotind-o cu trupul meu de îngheț? Oglinzile din palatul meu sunt cu mult mai valoroase, și chiar și cele întâlnite în drum, ar fi mai folositoare decât aceasta, care reflectă imagini deformatate!

Călăuza așteptă ca regele să se oprească, obosit de această izbucnire, apoi vorbi:

- Întrucât nu ai mai avut răbdare până la sfârșit, când totul ar fi apărut altfel – în palatul măriei-tale, și odihnit – voi încerca să îți explic aici și acum. Nu am să neg că oglinda nu are puterile magice pe care le-ai așteptat măria-ta. E doar o oglindă veche, cu însușiri și defecte, ca toate oglinzile. Desigur că, îngrijită și lustruită, ar arăta mai bine! Numai dragostea și îngrijirea ce o acordăm lucrurilor le face pe acestea valoroase.

Știu și că nu asta ai așteptat de la această călătorie. Dar, rege, eu am fost trimis pentru a te ajuta să obții lucrurile de care aveai cea mai mare nevoie: dragostea, răbdarea și înțelepciunea. Pe toate acestea le-ai căpătat, pe cât a fost posibil, în lunga călătorie. Ai învățat să ai milă de sărmani, să vezi adevărata valoare a săracilor, și a bogaților, să înduri cu răbdare cele mai grele condiții, pentru atingerea unui țel. Ai învățat, deasemenea, să te sacrifici pentru protejarea lucrului pe care îl iubeai. Iubirea și sacrificiul tău îi acordau valoare oglinzii, și nu presupusele ei puteri!

Și, ai mai învățat și să ai încredere necondiționată în Călăuzire, ceea ce e un lucru cel puțin la fel de valoros.

Acum, ești pregătit pentru cealaltă mare călătorie, care te va aștepta când

vei părăsi acest trup. Înainte de pelerinajul oglinzii, nu erai foarte pregătit – în ciuda faimei, averii și oarecarei înțelepciuni pe care o căpătaseși.

Din toate aceste motive, eu zic că această călătorie a fost un câștig pentru tine!

Uneori în viață, drumul contează mai mult decât capătul lui.

Regele înțelese. Pentru că, într-adevăr, devenise mai bun, mai răbdător și mai înțelept!

Și, mai înțelese că, uneori, poți trăi o viață, fără să înveți lucrurile cele mai importante.

După cum și faptul că aceste lucruri pot fi învățate într-un timp foarte scurt, atunci când există dorința, și călăuzirea.

Lucrurile importante nu cer neapărat mult timp, ci doar mult efort.

Muntele – poveste banală

A fost odată un om care locuia alături de un munte înalt. Fuseseră mulți cei care încercaseră să urce până în vârf, dar nici unul nu reușise.

Desigur, mulți ajunseseră destul de aproape, însă mai apoi renunțaseră – fie din neputință, fie întrucât găsiseră în drum rugi de mure, ciuperci, și alte lucruri gustoase, și li se păruseră mai folositoare, fie, pur și simplu, pentru că li se făcuse dor de casă!

Și, într-o zi, omul nostru se hotărâ să încerce și el. La început, urcușul fu ușor, soarele strălucea, păsărelele cântau, totul era chiar peste măsură de frumos! Omul urca cântând, slăvind frumusețea naturii. Apoi, intră în pădurea de brad, unde drumul începu să îi fie îngreunat de rugi țepoase de mure, crengi uscate în care își lovea picioarele, și urzici pișcătoare. Cu toate acestea, găsea și aici mici plăceri, așa cum găsiseră și alții înaintea lui: fragi, mure și căpșuni, ciuperci gustoase și afine. Aerul era curat și minunat de limpede, mirosul de brad îl îmbăta, astfel încât hotărâ să meargă până la capăt, orice-ar fi!

Ieșind din pădurea de brad, începu să urce pe o cărare abruptă, printre jnepeni. Acum, nu mai găsea nimic în drum, însă, privind în jos, începea să vadă întreaga vale, cu satul lui, și priveliștea era minunată. Așa că,

merse înainte! La un moment dat, găsi o peșteră a unui sihastru, în care intră cu sfiială. Acesta se întrerupse din rugăciune și îl privi cu blândețe. “Știu că vrei să ajungi în vârf”, îi spuse, “dar alt lucru nu îl știi, și se pare că nici tu. De ce vrei să ajungi acolo?” Omul se scărpină în cap, încurcat. “Păi, pentru că eu cred că se poate! Și, dacă se poate, trebuie să pot și eu!” “De unde știi tu că se poate, dacă nimeni n-a mai ajuns?” Omul iar se scărpină.

“Nu știi nici eu de unde, dar știi! Altfel, de ce ar fi lăsat Creatorul muntele ăsta minunat, dacă noi n-ar trebui să ne bucurăm de el?”

Sihastrul zâmbi.

“E un răspuns destul de bun. Dacă asta simți, înseamnă că restul vei descoperi pe parcurs.” Îl binecuvântă, apoi se adânci iar în rugăciune, și omul înțelese că trebuia să plece.

După un timp, începu o furtună cumplită, cu tunete și fulgere, care fu cât pe ce să îl azvârle de pe stânci, sfârșindu-i călătoria. Însă omul nostru, ud și înfrigorat, se adăposti sub o ieșitură în stâncă, ținându-se cu mâinile de o rădăcină de jnepen. Când trecu furtuna, mai urcă puțin, cu mare greutate, fiind acum obosit și flămând, și, în sfârșit, atinse vârful!

Bucuria sa nu fu mică! Întreaga vale se vedea într-o limpezime și o lumină dumnezeiască! Fiecare amănunt al drumurilor, pășunilor, livezilor, fiecare gospodărie, îi stăteau în față ca un tablou minunat. Privind, înțelese pe unde curgeau torenții, și de ce era satul amenințat de viituri în fiecare primăvară. Și, înțelese și cum trebuiau schimbate albiile lor, pentru a ocoli satul. Era ceva de muncă, dar ar fi meritat! Mai înțelese și de ce unele terenuri erau mai arabile decât altele: pentru că erau alcătuite dintr-un pământ care, de la acea distanță, avea o anume culoare. Înțelese căror gospodari trebuia să le spună să își mute pământurile, sau să le lucreze altfel. Aerul acela de munte, deși rece și rarefiat, îi pătrunse în creier ca un cuțit de lumină, deschizând în mintea lui drumuri pe care nu le cunoscuse înainte.

Stătu așa un timp, apoi simți că începea să amețească. Trebuia neapărat să coboare! Cu grijă, abia mișcându-și picioarele, începu drumul de întoarcere. Acesta dură mai mult decât la venire, întrucât acum era obosit și slăbit, dar chiar și așa, nu i se păru atât de greu, fiindcă acum cunoștea locurile.

Ajuns acasă, se grăbi să le spună tuturor minunile văzute. Oamenii se adunară la casa lui, ascultându-l vrăjiți. Însă, când începu să le spună

despre torenți, și munca necesară abaterii lor, și despre părăsirea pământurilor vechi și neroditoare, mulți dintre ei plecară bombănind. “Să ajungi în vârful muntelui e una, dar să ne spui nouă să en zdrobim cărând pietre, sau să plecăm de pe pământurile noastre, e cu totul altceva!”

Cu toate acestea, unii ascultară sfaturile, și unii torenți fură abătuți. Alții căutară pământuri mai bune, sau le lucrară cu alte unelte pe cele vechi, și avură recolte mulțumitoare. Până la urmă, părerile asupra omului nostru fură grozav de amestecate: unii îi mulțumeau, alții îl dușmăneau, sau își băteau joc de el.

“Ce folos că a ajuns în vârful muntelui”, spuneau ei. “S-a întors puțin nebun, și are pretenția să înnebunim și noi! Și dealtfel, e și el ca noi toți: mănâncă la fel ca noi, își cultivă pământul ca noi, chiar merge la hore și sărbători la fel ca noi. De ce atunci, să aibă pretenția că e cineva doar pentru că a fost odată în vârf?”

Omul nostru asculta, și într-un fel, le dădea dreptate. Însă, mai era ceva ce nu le putea spune, pentru că nici sieși nu își putea cuprinde în cuvinte: simțirea că, deși făcea acele lucruri, la fel ca ei toți, înăuntrul lui se simțea altfel. Acele lucruri nu mai erau pentru el pietre de hotar ale vieții sale, ca mai înainte; erau doar niște jaloane, care ar fi putut fi schimbate cu alte jaloane, sau, pur și simplu, să lipsească!

Și, într-o zi, se hotărâ să îi mai facă o vizită bătrânului sihastru. Avea unele lucruri să îl întrebe. Acum parcurse drumul mult mai ușor, și când ajunse acolo, văzu că acesta îl aștepta.

“Ei, se pare că ai obținut ceea ce îți doreai”, spuse el. “Acum ești mulțumit?”

“Nu în totul, sfinția-ta”, răspunse el. “Nu știu de ce, dar acum faptul că am ajuns o dată în vârf nu mi se mai pare așa de măreț. Nu știu dacă am adus destul folos, ca să fi meritat drumul.”

Bătrânul clătină din cap cu blândețe.

”Cumva, viața satului nu s-a îmbunătățit puțin? Nu sunt unii oameni care te ascultă?”

“Ba da, dar... și ceea ce spun ceilalți pare întemeiat.”

“Da, e adevărat că folosul se pierde repede dacă ajungi în vârf doar o dată” răspunse sihastrul. “Cu vremea, oamenii vor uita, și vor reintra în obiceiurile lor. Nu crezi că ar fi timpul să mai urci o dată, și să le spui din nou ce ai văzut?”

Omul se însenină.

“Așa e sfinția-ta, dar...”

“Te temi că nu vei putea rămâne acolo mult timp? Nu te gândești la asta! Vei sta un timp din ce în ce mai lung, pe măsură ce ți se vor obișnui plămâni. Asta înseamnă că trebuie să faci mai multe drumuri.

Nu e important doar să atingi vârful, ci și să te menții acolo, și să te poți întoarce ori de câte ori ai nevoie.”

“Acum am înțeles, sfinția-ta!” se bucură omul. “Dar...”

“Ce mai este?” zâmbi sihastrul.

“Nici chiar așa, nu mă vor crede toți!”

“Atunci, mai rămâne un lucru de făcut: să iei cu tine încă un om. Acum știi drumul, și vei ști să îl sfătuiști. Apoi, pe încă unul, și tot așa, până ce mare parte din ei vor atinge și ei vârful, și vor vedea cu ochii lor ceea ce le-ai spus.”

“Asta e, sfinția-ta! Mulțumesc pentru luminare! Și acum, rogu-te, binecuvântează-mă ca să pot începe!”

Și astfel, omul nostru înțelese că e un lucru greu și minunat să atingi vârful, dar cu mult mai greu și minunat este să îi ajuți și pe alții să îl atingă.

Floarea elfilor

A fost odată un copil elf, care trăia fericit în regatul elfilor, alături de toți cei dragi lui, și de florile pe care le iubea. Elfii aveau niște flori minunate, așa cum nu se pomeneau prin grădinile oamenilor, și pe deasupra, florile acestea aveau și niște însușiri nemaipomenite: dacă le miroseai, îți dăruiau eterna tinerețe și fericire, și pe deasupra, vindeau și orice boală. Însă, desigur că oamenii nu știau aceste lucruri! Micul elf auzise de la bătrânii așezării (bătrâni doar după ani, pentru că altfel, arătau la fel de tineri) despre acea ciudată și nemaipomenită lume a oamenilor, și tare ar fi vrut să o cunoască!

Bătrânii însă îi explicaseră că demult, demult, încă de pe vremea când erau ei copii, elfii părăsiseră cu totul lumea oamenilor, și se retrăseseră aici, în țara lor. “Dar de ce?” întrebă micuțul elf. “Și lumea lor pare minunată și interesantă!” “Nu poți înțelege acum, dragul meu”, îi

răspunseseră ei. “Tot ceea ce îți putem spune este că deosebirile dintre lumile noastre sunt mai mari decât asemănările...și, din această cauză, noi ajunsesem foarte triști! Atât de mult, încât ne pierduserăm bucuria vieții! Și atunci, am hotărât să plecăm de acolo, pentru a o regăsi.”

Copilul nu înțelegea foarte bine. De fapt, dacă se gândea bine, nu înțelegea deloc! Și, tocmai de aceea, dorința lui de a cunoaște lumea oamenilor creștea. Și, într-o zi, îi spuse bunicului său că el dorea să plece acolo cu orice preț. “Doar să o vizitez”, spuse el, “și apoi mă voi întoarce. Însă, pentru a fi bine primit, m-am gândit să le aduc un dar: le voi duce cea mai frumoasă floare din grădina noastră – trandafirul alb, cu parfum amețitor.

Această floare le va dărui atât de multe lucruri, încât în mod sigur, ei vor fi foarte fericiți, și lumile noastre se vor împrieteni din nou.”

Oricât încercă bătrânul să îl convingă să nu plece, nu reuși! Atunci, îi mai dădu un ultim sfat: “Dragul meu, pentru că te văd hotărât, îți voi spune o taină, pe care o știu doar puțini elfi. Cei mai mulți oameni nu pot vedea lucrurile așa cum sunt ele, în frumusețea lor, pentru că Marele Vrăjitor Negru a aninat pe fețele lor văluri cenușii, pe care ei-înșiși nu le pot vedea, nici simți. Tocmai de aceea am plecat și noi – pentru că ei nu ne mai vedeau frumusețea. Să nu fii prea dezamăgit dacă îți vor spune că floarea noastră nu e chiar atât de frumoasă.” “O, bunicule, floarea aceasta strălucește atât de puternic, încât cred că poate străbate orice vâl!” Văzând că nu îl putea convinge, bătrânul îi dădu binecuvântarea, și copilul plecă.

Nu spunem aici cum a decurs drumul dintre lumi, pentru că oricum, noi oamenii, nu putem înțelege. E de-ajuns să spunem că micuțul elf a trecut prin niște porți strașnic păzite, însă pe care strălucirea florii le deschidea într-o clipă. Și, a ajuns, în sfârșit, în mult-dorita lume a oamenilor!

Nimeri într-un târg plin de mulțime, cu numeroase tarabe cu mărfuri, dar și vânzători ambulănți, cu femei frumoși și ciudat îmbrăcați, aproape ca niște prințese, și cu bărbați mândri, cu arme de soi, și cai de rasă.

Peste tot plutea un miros dulceag, de alimente, parfumuri amestecate și sudoare, încât micul elf simți la început că i se face rău. Însă mai apoi, se obișnuie.

Găsi un colț de tarabă goală, și puse și el acolo floarea, cu sfială. La început, oamenii treceau nepăsători, pentru că stofele bogate și bucatele gustoase de alături prezentau mai mult interes. Apoi, un tânăr veni la el.

“Ce floare e aceasta? N-am mai văzut așa ceva până acum. E ciudată!” “E un trandafir magic”, răspuse copilul. “Nu vrei să o miroși?”

“Ha! ha! Trandafir magic! Da’știu că te pricepi la vinderea mărfii! Și, cât ceri pe ea?”

“Nimic” spuse copilul. “Ți-o dăruiesc!” “Știi ce, nu ești un vânzător așa de bun pe cat credeam! Dacă aveai un trandafir magic, prețul trebuia să fie pe măsură. Ceea ce îmi dovedește că floarea ta n-are nici o valoare! Și uite, îți mai dau un sfat: lumea nu prea caută flori albe. Celor mai mulți, albul le supără vederea. Dacă vrei să o vinzi, coloreaz-o puțin, ca să semene cu florile de colo!” Și, îi arată o tarabă cu flori multicolore, de toate soiurile.

Deși dezamăgit, copilul se gândi că tânărul fusese bine-intenționat. Chiar dacă purta și el vălul... (Știind de ele, copilul începuse să vadă vălurile de pe fețele oamenilor.) Și, îi urmă sfatul. Luă un penel, și coloră puțin petalele trandafirului. Deși nu la fel ca înainte, totuși strălucirea florii se vedea chiar și prin culori! Și, într-adevăr, începură să vină mulți cumpărători.

“Ia te uită, o floare pestriță!” spuse unul. “I-ar sta bine în colecția mea de flori pestrițe, ba chiar, le-ar da o strălucire aparte.”

“Floarea mea nu poate sta alături de altele”, spuse copilul. “Mirosurile lor ar ofili-o înainte de vreme.” “Ei, dacă ești așa pretențios, găsește-ți alt cumpărător”, spuse el, și plecă.

” Și, totuși, cât ceri pe ea?” întrebă altul. Gândindu-se la experiența dezamăgitoare cu primul cumpărător, copilul răspuse: “Cât vei voi să îmi dai.” “Atunci, n-am de prisos decât un ban de aramă! Restul, sunt rostuiți pentru alte cumpărături, mai importante.”

“Dacă ai ști cât îți poate aduce floarea mea, ai înțelege că toate comorile din lume ar fi prea puțin pentru ea!” “Ha!ha! Mă gândeam eu că știi să te tocmești! Din păcate pentru tine, chiar nu am de dat decât un ban de aramă. Dacă nu ești mulțumit, găsec la cealaltă tarabă un buchet întreg la acest preț.” Și plecă.

Și așa, unul după altul, cumpărătorii se perindară prin fața florii, apoi plecară fără să o cumpere. Fie găseau ciudată pretenția copilului că floarea ar fi magică, fie prețul li se părea prea mare, fie prea mic, fie voiau doar să o privească, pur și simplu, pentru că simțeau că nu se potrivea în casele lor. Odată, un târgoveț se repezi să o fure, însă după ce o luă în mână, văzându-i strălucirea, o scăpă de teamă! Micul elf observă că vălul lui nu era chiar atât de gros ca al celorlalți, ba chiar, se

întindea doar pe jumătate de față.

“Hei, tu, lasă-mă să te ajut să dai jos vălul!” Însă, până să ajungă la el, târgovețul dispăruse.

Deodată, se făcu o mare mișcare în mulțime. Lumea se dădea la o parte cu respect din calea cuiva. “Cine vine?” întrebă copilul pe un negustor de la o tarabă vecină. “E Marele Botanist al Grădinii Regale”, răspunse acesta. “A auzit de floarea ta, și vrea să o prețuiască.” Copilul se bucură. În sfârșit, va putea dărui floarea cuiva care o va prețui cum se cuvenea! În fața sa, se opri un curtean în straie bogate, însă cu privirea blândă.

Vălul de pe față sa era foarte subțire, și tremura în adierea vântului.

Uneori, îi acoperea față cu totul, alteori însă, o lăsa cu totul descoperită.

Copilul începu să simtă o speranță. “Pot să văd și eu floarea ta?”

“Desigur, domnia-voastră” răspunse copilul. “Pentru că vă văd așa binevoitor, vă voi spune că este o floare magică, din grădina elfilor.”

Câțiva oameni din apropiere începură să chicotească, alții își dădeau coate. Marele botanist însă doar zâmbi.

“Am auzit și eu poveștile străvechi”, spuse el. “Da, seamănă foarte bine cu o floare a elfilor, însă floarea aceea de care spui, ar trebui să fie albă.”

“Așa a fost la început, domnia-voastră! Însă, oamenilor nu le place prea tare albul, și atunci, la sfatul unui tânăr binevoitor, am colorat-o puțin.”

Chicotele se întetiră.

“Istețul ăsta are răspuns la toate”, se auzi o voce din mulțime.

“Mda, voi vedea ce și cum e cu floarea asta”, spuse atunci botanistul. “O voi studia foarte atent. Voi lua fragmente din tulpină, și din petale, pentru a-i analiza compoziția. O voi pune în frig, și în căldură, ca să văd dacă rezistă cât o floare a elfilor. Și, dacă la sfârșit, se va dovedi că este chiar ceea ce spui, o voi pune într-un ghiveci, în mijlocul serelor regale.”

“Dar, dacă o studiați astfel, ea va muri, domnia-voastră! E o floare foarte sensibilă!”

“Atunci, în mod clar, nu este o floare elfă! Eu am o carte unde scrie despre florile elfilor, și acolo spune că sunt cele mai rezistente din lume.”

“Sunt rezistente atât timp cât sunt hrănite cu magia elfilor! Dacă aceasta încetează, floarea moare, ca orice altă floare!”

“Și, cum încetează această magie?” “Din păcate, ea încetează pe măsură ce nu mai crezi în ea. Deja aici, în lumea oamenilor, magia ei a scăzut la jumătate. Nu mă gândisem la asta când am venit încoace”, spuse copilul cu tristețe.

Marele Botanist clătină din cap dezamăgit.

“Adică, și dacă e o floare a elfilor, după un timp, își poate pierde magia? Atunci, ce valoare mai poate avea? Uite, am aici o floare exact la fel, care nu își va pierde niciodată magia.” Și, zicând acestea, scoase de sub mantie o floare măiestrit lucrată, din metal prețios și hârtie colorată, care semăna oarecum cu floarea elfă.

“Am construit-o după o poză din cartea mea. Pentru mine, e cea mai magică floare!”

Copilul elf înțelese că nici chiar el nu putea prețui valoarea florii sale. Deși era un învățat, vălul de pe fața sa, atât cât era, îl împiedica să vadă întreaga frumusețe a lucrurilor. Sau, îl împiedica să o vadă tot timpul...

”Așa este, domnia-voastră, spuse el atunci. Floarea domniei-voastre e mai prețioasă! Cred că eu sunt cel care am greșit venind aici. Acum înțeleg că, în lumea oamenilor, nu e loc pentru florile elfe!”

Și, zicând acestea, luă floarea, care acum începuse să se ofilească, și își croi încet drum prin mulțime. Oamenii îl lăsară, parte zâmbind, parte cu milă.

“Bietul copil, el chiar crede în povestea lui!” șușoteau ei.

Copilul căuta poarta de întoarcere. Știa că îi va fi mai greu să treacă acum, când strălucirea florii pălise. Însă, nu mai voia defel să rămână în lumea oamenilor! Cum mergea el abătut, fără să își dea seama, scăpă floarea, care căzu în noroiul drumului.

“Ei tu, ai scăpat o floare!” strigă în urma lui un bătrânel. Alergă, atât cât îl puteau duce picioarele sale bătrâne, și ridică floarea de jos. Cum o văzu mai bine, rămase uluit!

“Copilule, nu pleca, tu nu știi ce ai aici! E o floare a elfilor!” De la depărtare, copilului i se păru că nu auzise bine. Dar, îl văzu pe bătrân alergând, și ducând floarea ca pe o comoară neprețuită. Când ajunse lângă el, văzu că bătrânul încercase să spele floarea de noroi, și, o dată cu noroiul, începuseră să alunece și culorile pictate, lăsând vederii albul de dedesubt. Ba chiar, floarea începuse să strălucească din nou, pentru că bătrânul crezuse în ea. Cu surprindere, copilul văzu că bătrânul nu avea nici un fel de vâl.

“Doar tu, din toată lumea asta, ai văzut cu adevărat floarea mea, și ai crezut în ea”, spuse copilul.

“Asta doar pentru că eu nu port vâlul”, răspunse bătrânul. “Ceilalți nu sunt ei de vină, sunt doar orbi și nefericiți”. “Știi și despre vâl?” se miră

copilul. “Da, am aflat în cursul vieții mele zbuciumate, în care am căutat mereu înțelepciunea și adevărul. Se pare că, pentru asta, Atotputernicul m-a învrednicit să îmi ia vălul, deși sunt doar un om sărman.”

“Atunci, drumul meu nu a fost în zadar! Floarea va fi a ta, și tu vei ști să le vorbești oamenilor despre ea.”

“Și tu, cum te vei mai întoarce?” (Se părea că bătrânul știa multe lucruri.)

“Chiar dacă nu mai am floarea, îmi voi chema familia. Ei vor veni, și mă vor duce înapoi.”

“Eu am o propunere mai bună pentru tine! Să rămâi aici, și noi doi împreună, să încercăm să îi ajutăm pe oameni să dea jos vălurile. Floarea va servi drept probă ultimă: atunci când o vor vedea în toată strălucirea ei, vor ști ei-înșiși că au dat jos vălurile.”

“Nimeni din neamul meu nu a mai făcut asta” spuse micul elf, “dar îmi place ce spui! Voi încerca să o fac, pentru că tu mi-ai redat speranța.” Și astfel, bătrânul și micul elf, au început amândoi o călătorie, despre care nu știau unde va duce, și nici când se va sfârși. Însă, ceea ce știau era doar că se aflau pe drumul cel bun. Restul nu mai conta.

Atunci când alegi drumul cel bun, știi că el te va duce la locul dorit, chiar dacă nu știi când, și în ce fel.

Legenda pârâului Rază-de-soare

Legenda spune că demult, în vremurile binecuvântate de dinainte de venirea fetelor-palide, trăia într-un trib apaș o femeie pe nume Rază-de-Soare. I sedăduse acest nume pentru că întotdeauna, chiar și în cele mai grele timpuri, ea avea un zambet și o încurajare pentru fiecare. Când a venit timpul, s-a căsătorit cu un războinic din tribul său, întemeind un cort de bizon aproape la fel de bogat și încăpător ca și al șefului de trib. Se părea că existau toate motivele pentru a fi fericită, și totuși...ceva lipsea, un lucru esențial! Oricât își doreau, nu puteau avea și ei un urmaș, așa cum aveau până și cei din corturile cele mai umile! Odată, pe când mergea prin pădure, culegând fructe, și verificând capcanele puse de soțul său pentru rozătoare cu blana prețioasă, auzi un zgomot ciudat, ca un plâns de copil. Ce putea fi, în mijlocul pădurii, pe unde doar fiarele sălbatice mai treceau? Curioasă, se apropie de locul

respectiv, încercând să nu facă zgomot.

Ceea ce văzu, îi tăie răsuflarea, și o umplu de milă! În mijlocul unei poieni, zăcea moartă o femeie cu o rană urâtă la gât. Lângă ea, plângea un copilăș de câteva luni, probabil de foame. Puțin mai încolo, se vedeau trupurile unui războinic cu țeasta spartă, și al unui grizzly uriaș, cu un topor înfipt în piept. Indienii purtau straietele tribului sioux, dușman de moarte al apașilor.

Înțelegând ce se petrecuse, ea hotărâ să păstreze copilul pentru sine, deși înțelegea cât de greu îi va fi. Prezența unui copil sioux în trib nu putea fi privită cu ochi buni. Și, chiar așa se și petrecură lucrurile! Marele Șef încercă să o convingă să lase copilășul în pădure, unde îl găsisse. “Siouxii știu doar să prade și să ucidă. Prezența unui copil al lor în tribul nostru ar fi ca o pânză fluturată în fața unui bizon furios.” Nici chiar soțul ei nu fu de acord.

Văzând că nu o puteau convinge, îi dădură un cort mic și umil, tocmai la marginea așezării. Aceasta întrucât, în cazul în care siouxii auzeau de copil, să îl găsească cu ușurință, și să nu mai distrugă restul așezării. Rază-de-soare nu fu cu totul surghiunită doar pentru că Marele Șef avea o slăbiciune pentru firea ei blânda, încă de pe când era copilă. Iar soțul ei îi mai lăsa din când în când noaptea câte un vânat în fața cortului, pentru a se hrăni. De fapt, ea găsea doar vânatul, fără să vadă pe nimeni, dar știa că era el. Așa cum știa și că el îi veghea de departe.

Trecu astfel aproape un an. Copilășul creștea frumos și deștept. Rază-de-soare găsea în asta o bucurie, deși, din când în când, îi mai era dor de cortul ei cel mare, și îi mai sângera inima când foștii prieteni și vecini o priveau ca pe o străină.

Într-o seară, după ce hrăni și culcă copilul, apoi stinse opaițul din grăsime de urs, auzi la intrare un foșnet ciudat. Nu semăna cu zgomotele făcute de animale, și nici cu cele făcute de apași când se furișau. Cu inima strânsă, apucă un cuțit mare, cu care curăța de obicei pieile de bizon, și îl ascunse la spate. Apoi, scose ușor capul din cort.

În lumina lunii, văzu două siluete de indieni necunoscuți. Unul dintre ei avea părul împodobit cu multe pene, semn al unui mare șef. Când se apropiară, recunoscuseră straietele siouxilor. Așadar, veniseră! Marele șef apaș avusese dreptate! Totuși, nu erau pictați în culorile războiului, ceea ce îi mai dădu osperanță.

- Ați venit să luați copilul și să nimiciți tribul? întrebă ea.

- Am venit doar să îți spunem o poveste, răspunse în graiul apaș cel împodobit cu pene. Dacă vei avea bunăvoința de a mă pofti în cort! Ea înțelese că nu avea de ales, și făcu un semn de încuviințare. Cel ce se arăta a fi șef intră, iar celălalt rămase de pază. În cort, se ghemuiră amândoi pe podeaua săracă.

Ea așteptă să înceapă el vorba, întrucât așa cereau regulile bunecuviințe, el fiind bărbat, și în plus, mare șef.

- În urmă nu cu mult timp, începu el, șeful unui mare și important trib sioux a căzut ucis la o vânătoare de bizoni. Lucrul a fost neașteptat și tulburător pentru trib, întrucât el nu avea fii, și nu apucase să numească un urmaș. Avea, în schimb, mai mulți frați. Unul dintre aceștia: Săgeată-Iute, părea a fi cel mai potrivit să îi urmeze, întrucât era cel mai bun războinic, și în plus, avea și o înțelepciune deosebită pentru vârsta lui. Totuși, frații mai mari nu fură de acord. Și ei erau buni războinici, și în plus, un mare șef trebuia să fie mai vârstnic. După un lung sfat, care fu cât pe ce să se termine cu o încăierare, îl aleseră pe un alt frate: Cuțit-Lung. Și, pentru a nu risca să se dezbinе tribul în vremuri de nevoie, îl poftiră pe Săgeată-Iute să meargă, împreună cu familia și susținătorii săi, să își întemeieze o așezare separată. Nu era chiar un surghiun impus, ci o poftire politicoasă, dar el oricum nu mai era binevenit în trib.

Totuși, după plecarea sa, văzură că făcusera o proastă alegere. Cuțit-Lung era un bun războinic, dar crud și încăpățânat. Îi conduse în tot felul de atacuri asupra triburilor vecine, împuținând astfel războinicii tribului. Prada nu era foarte multă, și se termina repede. În plus, veni și o secetă, și toți bizonii părăsiră regiunea, plecând în căutare de pășuni. Una peste alta, vrăciul tribului înțelese că Marele Spirit se supăraseră pe ei, pentru alegerea lor. Făcură un alt sfat, în care aleseră un alt frate la conducerea tribului, dar numai pentru un timp. Și anume, până ce va fi căutat, și găsit, Săgeată-Iute. Acest șef, pe numele său Inimă-de-Urs, se află acum în fața ta. El l-a căutat pe fratele Săgeată-Iute, dar a aflat vești proaste despre el, și anume că fusese ucis de un urs, împreună cu soția, iar copilașul lor dispăruse. Însă, el nu și-a pierdut speranța de a-și găsi nepotul, mai ales că inima îi spunea că acesta trăia, și era bine îngrijit. Pe de altă parte, înțelesese că favoarea Marelui Spirit se va întoarce la ei numai după ce copilașul va fi repus în drepturi.

Rază-de-Soare simți că ea nu mai avea nici un cuvânt de spus, deși inima îi se strânsese.

- Venind înapoi, continuă Inimă-de-Urs, am văzut ghețarii uriași din vârful muntelui, și i-am auzit spunând: “Vai, oare de ce ne topește soarele? De ce oare atâta suferință?” Încet, se prefăcure în pârâuri, care curseră la vale, printre păduri și pășuni, văzând lucruri minunate, și nebănuite de ei pe când stăteau în regiunea stâncoasă din vârf. Apoi, ajunseră mai înspre câmpie, unde era secetă.

Soarele începu să soarbă și din pârâuri, devenite acum râuri. “De ce oare trebuie să părăsim acest râu minunat, care ne-a legănat, și ne-a dăruit priveliști atât de minunate?” se căinau picăturile care se prefăceau în aburi. Apoi, ele se uniră într-un nor minunat și pufos, purtat de vânt în multe locuri, văzând și învățând atâtea lucruri, câte nici nu bănuiseră ca existau pe vremea când călătoreau cu râul.

Ca ghețarii și râurile sunt și oamenii, soră apașă! Ei nu trebuie să plângă schimbarea unei forme, la ei, sau la ceilalți, pentru că nu există pierdere, ci doar transformare spre mai bine. Iubirea niciodată nu se pierde, soră! Iar dacă ai vrea să îl păstrezi pe copilăș în formă de ghețar, crezi că i-ar fi mai bine decât nor fiind?

- Ești nu numai un mare șef, ci și un mare înțelept, Inimă-de-Urs! răspunse ea. Desigur că îi doresc copilului numai ceea ce i-ar aduce cel mai mare bine. Pentru el, se pare că a deveni nor este ceea ce i se cuvine. Eu, însă, simt că trebuie să hrănesc în continuare pământul natal, ca acel pârâu de care ai vorbit.

- Și tu ești înțeleaptă, soră apașă! Voi avea grijă ca acest copil, pe care îl vom numi chiar Marele-Nor, să își amintească întotdeauna de tine. Legenda spune că, în timpul cât Inimă-de-Urs, apoi Marele-Nor, au fost șefi ai tribului sioux, acesta nu i-a mai atacat niciodată pe apași. Cât despre Rază-de-Soare, despre ea se spune un lucru și mai minunat! Se pare că Marele-Spirit a prefăcut-o chiar într-un pârâu, care izvora din ținutul apașilor, și curgea până în cel al siouxilor. Astfel, ea și-a putut îndeplini dorința de a hrăni pământul natal, fără a-l părăsi nici pe copil.

Pietrele (I)

Era odată un copil care se juca pe malul unui râu. La un moment dat, el găsi o piatră foarte frumoasă, lucitoare, cu vinișoare aurii. Fericit, el lăsă toate celelalte jucării, și stătu ore în șir privind piatra. După un timp,

amorțit, începu să alerge cu ea în mână. Însă, din greșeală, se împiedică și scăpă piatra, care se rostogoli undeva, unde el n-o mai putu găsi. Jalea lui nu fu mică! Rămase acolo, căutând și plângând, întreaga zi, fără să îi pese de mâncare, sau de schimbarea vremii. Ceilalți copii încercară să îi ofere alte pietre, dar el nu o voia decât pe aceea.

La un moment dat, se împiedică din nou, și chiar se lovi. Foarte supărat, voi să plece de acolo, și să nu mai revină niciodată. Însă, zări chiar sub nasul lui, o altă piatră, la fel de lucitoare ca și cealaltă.

Uneori, până nu te împiedici, nu știi ce poți găsi în drum.

Pietrele (II)

A doua zi, copilul, jucându-se, pierdu iarăși piatra. De data asta, însă, nu mai plânse. Se jucă în continuare cu ceilalți copii, și acceptă micile lor daruri de prietenie.

Mai târziu, o regăsi, apoi, iar o pierdu... Deși era încă mic, el înțelese totuși o lecție importantă: viața e formată din pierderi și regăsiri. Iar plânsul nu aduce lucrurile înapoi.

Și, mai înțelese ceva, la fel de important: oricât ți-ar plăcea o piatră, ea nu este niciodata a ta, ci aparține râului din care a provenit, și în care se va întoarce, atunci când o scapi din mână.

De fapt, important era doar să se joace pe malul râului. Aceasta era deajuns, dacă o făcea cu inima ușoară.

Pilda căutătorului de liniște

A fost odată un discipol care a hotărât să își afle desăvârșirea în locul cel mai greu cu putință: în mijlocul lumii. A mers el într-o cetate, și și-a clădit o casă frumoasă, încât toți oamenii din oraș o admirau. Viața lui era bună, și dedicată celorlalți, iar prietenii și belșugul nu-l părăseau. Dar, de la un timp, a găsit o pricină de tulburare între oameni, și a început a suferi. Belșugul și prețuirea celorlalți nu mai aveau valoare pentru el, din pricina tulburării și suferinței provocate de anumiți oameni. În cele din urmă, a luat o hotărâre radicală: și-a ars casa, pentru a nu mai fi tentat să se întoarcă, și să sufere din nou, și a părăsit cetatea. Un timp, a stat retras în pădure. Apoi, după ce zgomotul lumii s-a mai atenuat în sufletul său, a căutat o altă cetate, unde a clădit o casă la fel de

frumoasă. Din nou, casa lui era admirată, și avea mulți prieteni. Dar, după un timp...a apărut aceeași pricină de tulburare! Discipolul era uimit și dezamăgit de sine-însuși, întrucât credea că și-a însușit deja niște învățături. Totuși, întrucât pricina persista, oscila între hotărârea de a-și arde din nou casa, sau doar de a o părăsi, și a pleca din nou în lume. În această stare de nefericire, l-a vizitat Maestrul său.

-Știu ce vrei să faci, i-a spus el. Dar, gândește-te mai bine! Atunci când ai schimbat cetatea, ai crezut că vei avea liniște, și totuși n-a fost așa. Ce te face să crezi că în altă parte va fi mai bine?

- Poate nu voi mai suferi tulburare! Poate voi găsi condițiile necesare creșterii mele.

-Nu te-ai gândit că tocmai acea tulburare ți-a oferit condiția să crești? Ești dezamăgit de tine-însuși, și te judeci aspru, pentru că mai ai încă mult orgoliu. Credeai că ești mai aproape de desăvârșire, dar o pricină obișnuită a reușit să te îndepărteze de drum! Și, nu numai o dată! Concluzia care se impune este că pricina tulburării este în tine. Oriunde vei merge, vei duce cu tine și posibilitatea de a suferi din nou.

-Și atunci, ce pot face, Maestre?

-Să rămâi pe loc, și să cauți să lucrezi asupra ta, lăsându-i pe ceilalți oameni. Ei sunt fie oglinzi, fie mijloace de îndreptare! Atunci când vei găsi în interior atitudinea justă, vei vedea că nimeni nu va mai putea să te tulbure.

-Voi fi, adică, cu totul lipsit de emoții?

-Nicidecum, zâmbi Maestrul, numai că vei ști să le păstrezi numai pe cele potrivite momentului.

Omul care nu își recunoaște slăbiciunile, și crede că prin schimbarea locului își va afla liniștea, se aseamănă unuia care duce în spate o desagă cu cărbuni aprinși. În orice loc va merge, tot va izbucni focul, dacă va găsi material prielnic. Și, de obicei, materialul se găsește...

Pilda liliacului înflorit

Era odată, într-un mare și grandios parc, o tufă de liliac înflorit pe care o admirau toți vizitatorii. Erau chiar prea mulți cei care o priveau, după

părerea paznicilor parcului, și nu toți de neam bun! Erau printre ei și țărani, și meșteșugari, și studenți săraci...

Odată, din greșeală, un copil a rupt o crenguță, și atunci paznicii au împrejmuțit tufa cu un gard de sârmă ghimpată, ca să nu mai poată fi atinsă de mulțime.

O vreme, a părut o soluție bună! Până ce, iarăși, un copil a reușit să ajungă la ea, înălțându-se pe deasupra gardului, fără să țină cont de zgârieturi.

Atunci, paznicii au pus deasupra tufei un clopot mare de sticlă, măiestrit lucrat. Totul era cum nu se putea mai bine – tufa și clopotul formau un ansamblu minunat – până ce... Într-o dimineață, vizitatorii au văzut tufa pe jumătate ofilită și scuturată, deși rămăsese în picioare! Sub clopotul de sticlă nu mai era aer, și tufa era pe moarte.

Deși le părea nespuse de rău, oamenii nu îndrăzneau să facă nimic.

- Dacă paznicii au pus clopotul acela, înseamnă că așa trebuie să fie, spunea unul.

- Ce drept avem noi să intervenim, atunci când tufa nu e a noastră? zicea altul.

- Și apoi, dacă facem ceva, paznicii ar avea tot dreptul să ne pedepsească, spunea iarăși altul.

În timp ce mulțimea murmură, fără să îndrăznească să se miște din loc, un copil luă o piatră, o aruncă, și făcu astfel o spărtură în clopot. Aerul începu să pătrundă din nou.

Uneori, logica e irelevantă în fața necesității.

Pilda călătorului în pustiu

Era odată un călător care a hotărât să străbată de unul singur pustiu. Era o fire mai singuratică, și în același timp, dârză și curajoasă, și de aceea și-a zis el că ar reuși poate mai bine decât alăturându-se unei caravane.

A mers el un timp, și se părea că forțele sale îi erau exact pe potrivă, nici necesitățile nu îi erau foarte mari, astfel încât, în scurt timp, a parcurs o distanță destul de mare. Și-a făcut socoteala în câte zile va putea ajunge la capăt, și a văzut cu bucurie că își scurtase simțitor drumul, și i-ar fi trebuit mult mai puține zile decât cu o caravană, care era încetinită de

mersul lent al cămilelor, și în plus, mai trebuia să aștepte și fiecare om în parte.

Cum stătea el așa, la un mic popas, își aruncă întâmplător ochii într-o direcție, și văzu că Atotputernicul îl proteja în continuare: se zărea o mică oază. Nu era chiar pe direcția lui, dar nici prea departe. “Voi merge doar să iau puțină apă limpede, și să mă odihnesc la umbra palmierilor. Apoi, îmi voi urma drumul.” Zis și făcut! Se îndreptă într-acolo, grăbind pasul, ca să cruțe din timp. Dar, pe măsură ce mergea, văzu că oaza nu se apropia nici cu un metru. Începuse deja să asude, soarele îi părea și mai arzător acum, când vedea aburii ce se ridicau din oază. Însă, nu se apropia cu nici un chip!

Veni amurgul și, în lumina înserării, oaza dispăru cu totul. Amețit, își dădu seama că un fusese decât un joc de lumini și umbre. Iar el, pierduse un timp prețios, și își irosise puterile, care ar fi putut fi folosite pentru a merge pe drumul drept! Făcu un popas peste noapte, învelindu-se cu o mică pătură purtată în rucsac, și făcându-și planul ca, a doua zi, să urmeze neabătut prima direcție. Toată noaptea tremură de frig, pentru că irosise energii prețioase, și corpul său se resimțea. Mai mult, se resimțea și sufletul, pentru că își pusese speranțele într-o nălucă.

A doua zi, își urmă drumul pe vechea direcție, având mare grijă să nu se abată. Încet, reuși iar să intre în ritm, și simțea că sufletul și puterile sale erau la unison. Mai avea doar puțin până la destinație.

La un moment dat, văzu iar pe o latură a drumului o oază, însă mai aproape, și mai clar conturată decât prima. Nu putea fi o iluzie, de data aceasta! Și apoi, era mult mai aproape, nu ar fi irosit mult timp dacă ar fi cercetat-o. Deși șovăitor, amintindu-și prima pățanie, se îndreptă într-acolo. I se păru că se apropia, parcă simțea chiar și mirosul de umezeală în aer. Palmierii îi apăreau tot mai verzi. Mai avea doar câteva lungimi de pas.

Obosit, se opri o clipă să își ștergă sudoarea de pe frunte cu năframa. Când privi din nou înspre oază, văzu cu surprindere că era la o mare distanță! Deși păruse doar la câțiva pași...

Oricât de obosit și dezamăgit, totuși înțelese că și aceea fusese o lecție a Atotputernicului. Atunci când ai o țintă, nu trebuie să te abați mergând după năluci.

Chiar dacă ele par foarte aproape...

După ce mai parcurse câțiva kilometri în vechea direcție, cruțându-și puterile, zări, în sfârșit, capătul drumului. Se vedea acolo un oraș

adevărat, cu ziduri, se auzeau strigătele oamenilor, și se simțeau mirosuri amestecate, de mâncare gătită, fructe, bălegar, și sudoare. Nu era nimic atât de minunat ca în oazele zărite pe drum, ba chiar, locul avea multe cusururi! Însă, el simți totuși, că ajunsese acasă. După arșița, osteneala și praful drumului, picioarele sale simțeau din nou un pavaj tare, iar mâinile sale atingeau tarabe și ziduri reale. Așa era, sau, știa că așa va fi când va ajunge...

Întrucât un călător singuratic nu poate fi sigur de nimic, pînă în ultima clipă. Și, chiar și atunci, tot se va întreba dacă a ajuns în același loc unde ajung caravanele.

Pilda veveriței

Se spune că odată un Maestru și discipolul său s-au oprit la marginea unei păduri, pentru a se odihni în iarbă. Puțin mai încolo, se afla o familie cu un băiețel, iar băiețelul se juca cu o mică veveriță, chemând-o și dăruindu-i mieji de nucă. Jocul lor a durat un timp, apoi băiețelul a fost strigat de familie, și a plecat.

- Sărmana veveriță, acum s-a obișnuit să fie hrănită de oameni, și va suferi singură în pădure! a spus discipolul.

- Nu te grăbi să tragi concluziile! îi răspunse Maestrul.

Discipolul urmări în continuare veverița, care, după ce mai căută o vreme prezența umană, se reîntoarse în bradul ei, și începu să caute conuri, și să se comporte ca toate veverițele, din toate timpurile.

- Avem de învățat ceva de la ea, spuse Maestrul. Ea nu a refuzat cadourile oferite, și a fost prietenoasă, însă nu s-a legat de acestea, nici nu s-a schimbat în esența ei. Atunci când condițiile s-au schimbat, ea s-a reîntors în mediul ei, simțind în ființa ei ritmurile naturii și ale Universului, care o ghidează cum să obțină tot ceea ce are nevoie.

La fel ar trebui să facem și noi, oamenii! Nu trebuie să practicăm neapărat un ascetism sever, dacă nu suntem “modelați” pentru asta, nici să refuzăm micile daruri ale vieții. În toate, este bună calea de mijloc! Însă, nici legarea de lucruri nu este recomandată, ci trebuie să fim în toate ca această veveriță: să simțim în noi-înșine ritmul Universului, care ne va ghida pe calea cea mai bună pentru noi.

- E oare ușor să facem asta? întrebă discipolul.
- Asta e, că aceste lucruri care pentru animale se petrec în chip simplu și firesc, nouă, oamenilor, ne pot cere un timp până să le învățăm, și multe eforturi. Însă, se poate! Iar una dintre cele mai bune căi pentru a ajunge acolo, și mai potrivite pentru toți oamenii, este rugăciunea. Si atunci când vom ajunge să simțim în noi ritmul Universului, nu va mai trebui să ne învețe nimeni nimic.
- Oare, sunt oameni care au ajuns până acolo? mai întrebă discipolul.
- Asta trebuie să o descoperi singur, zâmbi Maestrul.

Pilda mărgelui - sau despre atașament

Un discipol se plimba odată pe un drum larg. În calea sa, găsea tot felul de obiecte, mai noi sau mai vechi, probabil pierdute de călători. La un moment dat, zări o mărgică frumos colorată și strălucitoare, care îi atrase atenția. Mai trecuse și în alte dăți pe acolo, însă probabil privirea sa fusese distrată. Sau, nu fusese timpul să o observe!

Acum, însă, poate și datorită faptului că avusese până de curând o mărgică asemănătoare, și o pierduse (era iubitor de obiecte frumoase), i se păru că trebuia neapărat să o ia de acolo. Zis și făcut! Însă, pe seară, îl întrebă totuși pe Maestrul său dacă făcuse bine.

- E foarte posibil, aproape sigur, că mărgica aceasta aparține cuiva. Mai devreme sa mai târziu, va trebui să o înapoiezi proprietarului!

- Așa voi face, răspuse discipolul. Niciodată nu mi-am însușit un lucru aparținând altcuiva! Însă, ar fi oare bine să o las din nou la locul în care am găsit-o, și eu să îmi urmez drumul prin alt loc, pentru a nu mai fi tentat să o iau?

- E o întrebare dificilă, și cred că numai Atotputernicul știe răspunsul, zise maestrul. Totuși, dacă a ieșit în calea ta, nu te mai poți preface că nu e așa! Ar fi o atitudine falsă. Poți să o păstrezi, însă fără să te atașezi de ea, știind că în orice clipă poate sosi proprietarul inițial. Poate asta e și lecția pe care Atotputernicul a voit să o înveți!

Trecu un timp mai lung. Într-o seară, discipolul apăru din nou în pragul casei maestrului său.

- A venit proprietarul? îl întrebă acesta, presimțind motivul vizitei sale.

- Nu încă, deși simt că și aceasta se poate petrece. S-a întâmplat, în schimb, ceea ce mă temeam: cred că m-am atașat de mărgică. Dar,

maestre, am găsit și o soluție!

- Ești un norocos, prietene! zâmbi acesta. Nu multă lume ar putea găsi o soluție problemei atașamentului ! Și, care e aceasta?

- M-am gândit să cumpăr o mărgică asemănătoare de undeva, ca să nu mai fiu tentat să mă atașez de mărgelele aparținând altcuiva. De fapt, cred că am și găsit una...ba, chiar mai multe!

Maestrul râse cu hohote, fără să se ferească.

- Și astfel zici tu că te vei elibera de atașamente?

- Nu, maestre, răspunse discipolul serios, însă, e doar o soluție provizorie. Până când voi simți că nu mai am nevoie de mărgele...

- Poate că ai dreptate, spuse acum maestrul cu blândețe. Eu nu pot să te judec! Însă, ceea ce îți pot spune este că trebuie să lași lucrurile să curgă de la sine, fără să încerci să conduci situația. Până la urmă, Atotputernicul va hotărâ care va fi soarta mărgelui inițiale, și dacă tu trebuie să recurgi la această soluție de compromis.

- Asta e tot ceea ce îmi puteți spune? întrebă discipolul dezamăgit.

- Mă tem că da, prietene! Sunt situații în care nici un maestru nu poate interveni.

“Maestrul nu poate decât să deschidă o ușă, dar discipolul trebuie să fie capabil să vadă ce se află dincolo de ea.”